

Naše slike.

Tržaška okoličanka.

Od leta do leta se izgublja bolj narodna noša med Slovenci. Izdelki domače obrtnosti so se morali umakniti tovarniškim in namesto karakteristične nekdanje obleke je prišla sedaj malone povsod že v navado neka zmes oprave, katera ni niti mestna niti kmečka in na kateri bi zastoj iskali ukusa in lepote. Le malo je krajev na Slovenskem, kjer bi se bila narodna noša ohranila še čista. Bela Krajina, Ziljska dolina, Gorenja Istra in tržaška okolica imajo še ženstvo, katero se zvesto drži starih šeg in stare noše; moštvo se je tudi tod že izprevrglo. — Ako bi bilo do nas soditi, katera ženska noša na Slovenskem je najlepša, izrekli bi se za ono tržaških okoličank. Prav večje izbrane z večine narodne barve, katerih pa tržaške okoličanke rabijo le toliko, da njihova obleka ni očesu nikdar preobtežena ž njimi, razlikujejo jih ugodno od Ziljank, katere pri izberi in našivavanji barev niso jednako srečne. Sicer je pa tudi krog obleke in pa način, kako si tržaške okoličanke znajo s pečami ali robci obvezavati čedne svoje glavice, tak, da še ugodnejše pouzdiguje lepo vitko rast slovenskih okoličank in krasne duhovite izraze njihovih obrazov.

Bohinjsko jezero.

Dobre tri četrt ure potem, ko čila Savica prihiti na rob visokih skal in bobni čez nje v globino, dosežejo njene vode obširno kotlino, v kateri se z drugimi manjšimi studenčki in dotoki iz okrožnih gor družijo v prelepo bohinjsko jezero. Krog in krog obkrožene od visokih gor in strmih pečin s ponosnim Triglavom v ozadju, je bohinjsko jezero tako veličastno, da bodeš o pogledu na prekrasni ta kotiček narave nehoti ostrmel in da ti bodo pobožni, uzvišeni čuti napolnili trepetajočo dušo.

In če stojiš na bregu njegovem poleg cerkvice sv. Janeza Krstnika, tam kjer Savica že kot precejšnja reka teče iz njega, ter gledaš po mirni gladini njegovi, ali se ne bodeš spomnil nesrečnega Črtomirja, kako je po junáškem, a neuspešnem boji za svobodo in po prednikih svojih podedovano vero stal uničen in potrtn na bregu bohinjskega jezera in kako je v njega globoke vode utopil po sprejetji Kristove vere poslednje upe do zemeljske sreče? — — — — —

In ali se ne bodeš na krasnem tem kraji med visokimi slovenskimi gorami domislil še vedno resničnih pesnikovih besed, da: „Ječé pod težkim jarmom sini Slave“ in da „Le tujcem sreče svit se v Kranji žari, Ošabno nosijo ti po konci glave!“

Tedaj pa te bode to zabolelo v srce in sklenil bodeš, da to ne more, da to ne smé vedno tako ostati. In naudušen za svoj rod in dom, poln najlepših sklepov in nakar dela in požrtvovanja željen, vrnil se bodeš med brate in soborilce svoje.

Kamorkoli pogledamo po slovanskem svetu, povsod vidimo prirodne krasote, katere nam je Bog podaril in za katere se

še zdaj mora boriti Slovan, da si jih ohrani. Vse te krasote bi radi vsaj v slikah pokazali bralcem svojim. Kdo še ni na pr. nič slišal o visoki Tatri, o tem najlepšem delu vsega karpatskega pogorja: o ti visoki Tatri, katera je bila toliko vredna, da jo je po nedogledni ravnini ogrski prebivajoči Madžar uzel celo v grb svoj? Goste megle objemajo navadno njene vrhunce, in Slovaki, kateri prebivajo pod Tatrom, pravijo, da je srečen tisti potnik, kateri je je videl vso jasno in vedro, kajti tožna slovanska gora zakriva obličje svoje, da je ne vidi svet, da se ona plače! Tu so na Tatri krasna jezera, tu je svetovnoznana ledena jama, in mi bomo častite bralce seznanili tudi s tem delom slovanskega sveta.

Tržaška okoličanka.

